Anul XCII — Sibiu, 25 Iunie 1944 — Nr. 26

BIBLIOTECA CENTRALA a „ASOCIATIUNII" SIBIIU

Telegraful R

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna

APARE SAPTAMANAL

Abonamentul: Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni 200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei. — Pentru America 8 Dolari. Abonament de sprijin 5000

Articole și corespondențe se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sib strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate s refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

Prețul inserțiunilor m. ș ătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile se adresează **Administrației** ziarului Telegrafu Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Str. Șaguna 8 Sibiu

I. P. Cuv. Sa Arhimandritul
Dr. EUSEBIE R. ROȘCA

Sâmbătă, 17 Iunie 1944, s'a stins din viața aceasta, la venerabila vârstă de 88 de ani, *I. P. C. Arhimandrit Dr. Eusebie R. Roșca*, cunoscut atâtor rânduri de preoți și învățători.

Descendent al unei vechi familii de protopopi din Ardealul de Nord, răposatul, după studii strălucite la institutul teologic din Sibiu și la Universitățile din Cluj și Budapesta, unde și-a luat doctoratul în științele de stat în 1885, a intrat îndată în slujba instituțiilor Mitropoliei din Sibiu, ca funcționar mai întâi și ca redactor al «Telegrafului Român», apoi ca secretar consistorial și în sfârșit, după ce la 1890 intrase în cinul monahal, dela 1895 ca director al institutului teologic-pedagogic «Andreian», în care calitate a rămas până la pensionarea sa în toamna anului 1928. Pentru scurtă vreme, în timpul sedisvacanței scaunului mitropolitan din Sibiu, spre sfârșitul războiului trecut, a deținut și înaltul post de vicar al Mitropoliei.

In special s'a identificat trup și suflet cu școala noastră de pregătire a preoților și învățătorilor, pe care a condus o cu seriozitate și cu toată înțelepciunea pe care suspiciunea cu care o pândea un regim străin, o impunea conducătorului ei. Această înțelepciune a știut însă lăsa curs liber și sentimentului naționalist în cuprinsul școalei și așa se face că generațiile de preoți și de învățători, cari s'au răspândit în largul vieții ardelenești, au dus cu ei ardoarea propagatoare a crezului național, pe care au primit-o dela profesorii cari au fost factori însemnați în lupta de reîntregire a neamului.

La prohodirea unui alt venerabil slujitor al Bisericii, răposat nu demult, Vicarul actual al Mitropoliei, observa că generația din care a făcut parte acela a avut rolul să conserve patrimoniul spiritual pentru a-l preda intact generației de azi, care e chemată la o misiune creatoare, de sporire și de adâncire a lui. Această caracterizare se potrivește întru totul Arhimandritului Dr. Eusebie Roșca. Ba putem spune că el a fost o încorporare reprezentativă a acelei epoci cu rosturi conservatoare. Asemenea epoci sunt necesare în viața neamurilor și a instituțiilor. Ele vin de obiceiu după epoci de efervescență creatoare, pentru a împlânta adânc și statornic în suflete sporul de idei, de forme și de valori pe care l-a adus epoca de mai înainte, ca să nu risipească și pentru a fixa anumite certitudini într'o colectivitate amenințată de mari primejdii de dinafară.

Epoca pe care a reprezentat-o Arhimandritul Dr. Eusebie Roșca a urmat epocei de mari înnoiri și întemeieri a lui Șaguna și s'a desfășurat sub amenințarea unor mari primejdii din partea stăpânirii străine. Ea a avut misiunea să definitiveze ideile și instituțiile șaguniene și să dea poporului român din Ardeal sentimentul anumitor certitudini și bunuri fixe.

In Arhim. Dr. Eusebie Roșca și-a întipărit acea epocă conservativă toate caracteristicele, dintre cari unele sunt oricând demne de apreciat, altele însă sunt mai puțin potrivite pentru epoci cu tendințe opuse.

Arhim. Dr. Eusebie Roșca stătea tare pe certitudinile sale, ca și epoca pe care a reprezentat-o, deși pentru cei mai noui poate acele certitudini nu mai păreau atât de neclintite. Opiniile neschimbate, caracterul său neclintit, năștea în cei ce l-au cunoscut sentimente de aleasă stimă, căci îl înfățișau ca pe omul dintr'o bucată, al cărui cuvânt nu se schimbă, pe care îl vei găsi mereu acelaș, înfruntând rostogolirea schimbăcioasă a vremilor și a părerilor. Neclintirea sa îți dădea siguranță, dar poate în același timp sentimentul că nu va înțelege frământările tale și ale acestor timpuri mișcătoare pe cari le trăim dela sfârșitul primului războiu mondial.

Arhim. Dr. Eusebie R. Roșca a înaintat și în epoca mai nouă cu activitatea sa. Și e bine că a fost așa. Generația noastră mai nouă și-a putut înnoda astfel mai intim avânturile ei cu patrimoniul definitivat al generației dinainte de primul războiu mondial. Noi am câștigat dela bătrâni venerabili ca Arhim. Dr. Eusebie Roșca, silindu-ne să așezăm la temelia voinții noastre de-a ne potrivi cerințelor vremurilor noui, bunurile și certitudinile șaguniene, definitivate de epoca din care a supraviețuit fostul rector al institutului teologic-pedagogic «Andreian».

Noi ne-am silit să-l înțelegem și ne dăm seama că mai ales azi, în vârtejul atâtor nesiguranțe, ni se impune să fim din nou stâlpi înfipți în anumite certitudini. Nu știm dacă am reușit însă să-l înțelegem deplin. Dar ni se pare că răposatul ne-a înțeles mai puțin. De aci vine umbra de melancolie care l-a însoțit în partea din urmă a vieții.

Dar suntem convinși că Cunoscătorul inimilor și dreptul Judecător va prețui cum se cuvine toată strădania sa, încunânând-o cu răsplată cerească.

Dumnezeu să-i facă parte de veșnică fericire!

*

Prohodul ilustrului defunct s'a săvârșit în catedrala mitropolitană, Marți, 20 Iunie 1944, de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți, după care osemintele răposatului au fost transportate spre înhumare la Câmpia-Turzii, de unde, când împrejurările vor permite, vor fi strămutate în satul de naștere, după dorința sa.

Noui îndatoriri pastorale

Iubite frate,

Mult am stat la gând până să-ți scriu aceste rânduri. Am ezitat, socotind că gândurile ce doresc să ți le împărtășesc sunt prea departe și prea stângaciu spuse, față de acelea pe care ni le-a comunicat în scrisori atât de frumoase fratele Teofil.

Până la urmă, gândul de-a ți le scrie a răzbit și ți se așterne în aceste rânduri, care vor să-ți prezinte noui îndatoriri pastorale, ce s'au ivit în pastorația Sf. Tale.

La drept vorbind, nici n'aș fi putut să tac și să nu-ți scriu. E vorba doar despre mântuirea sufletelor încredințate nouă, de care suntem datori să răspundem orice s'ar întâmpla. Nu ne pot scuti de această răspundere nici evenimentele grozave prin care trecem și care au produs o despărțire vremelnică între păstor și turmă, silindu-i pe mulți să plece de lângă căminul lor, dela altarul la care s'au rugat, de lângă mormintele care cuprind cea mai aleasă bogăție de amintiri și tradiții străbune.

Desigur, ai observat, că în parohia frăției tale s'au schimbat multe în ultima vreme. Valurile vieții orășenești s'au abătut tumultuos peste pârâul limpede și curat al vieții din sat.

De acum orășenii au trimis nu numai moda și obiceiurile prin vreun mandatar desprins din sat, ci au venit ei înșiși, aducând o lume nouă, cu atitudini și purtări, care te-au surprins atât de mult.

Mi-ai vorbit, la o întâlnire, despre «Sodoma» în care suntem rânduiți să facem unii apostolat. Și ai avut dreptate. Dar iată că acum o parte din flacările ei vin în spre credincioșii Sf. Tale, și pentru aceștia îți scriu:

Cea mai mare parte dintre orășenii care s'au dus la sate, în urma cumplitelor bombardamente, sunt indiferenți sau străini de biserică, au căutat mântuirea numai în veac, în bogății, petreceri și lux, și au uitat de adevărata și veșnica mântuire.

Presa întreagă a scris despre năravurile și purtările lor. Și pe bună dreptate.

Dar, vezi, noi nu ne putem mulțumi numai cu *constatarea* a ceea ce fac ei și, cu atât mai puțin, cu o *certare* sau *desconsiderare* a lor. *Nu putem fi nepăsători față de mântuirea chiar a celor mai răi dintre oameni și nici față de urmările care lasă purtarea lor în mijlocul credincioșilor noștri dela sat.* Stă în *chemarea* și *puterea* noastră, mai mult decât a oricui, să îndreptăm lucrurile, să pregătim calea de întâlnire a orășenilor cu credincioșii dela sate, pe adevăratele temelii ale unei vieți morale și să-i mântuim pe toți. Iată dece această categorie de orășeni trebue luată în raza de acțiune a convertirii și înduhovnicirii.

Puțini dintre ei au puterea recuilegerii fiului risipitor sub presiunea apăsătoare a vremurilor ca să revină la Părintele ceresc.

Cei mai mulți sunt prinși în hățișul deprinderilor rele, încât dacă nu intervine căutarea și ajutorarea preotului, rămân în acelaș făgaș, pe care îl fac mai prăpăstios.

Cu aceștia preotul se cade să intre în legătură, fie direct, fie prin intermediul săteanului care îi găzduiește. Să afle cine sunt, de unde sunt, să-i atragă spre slujbele religioase, ca măcar în câteva ceasuri din imensul lor timp liber să se apropie de Dumnezeu și de realitatea cea mai adâncă a vieții săteanului: credința în Dumnezeu.

Se va feri, însă, ca de foc, slujitorul altarului în convenirile cu orășenii de contaminarea cu obiceiurile lor, să petreacă timp îndelungat cu ei, să joace cărți, sau să asiste la așa zisele distracții pe care și le improvizează din lipsă de o ocupație serioasă. In acest caz nu numai că nu îi câștigă pe orășeni, dar pierde și încrederea și stima credincioșilor săi de până atunci.

Pentru readucerea orășenilor la credința și viața sănătoasă a neamului, așa cum viează în majoritatea satelor noastre, vom intensifica ocaziile prin care să scoatem în relief valoarea credinței, și vom încerca să-i facem să îndrăgească munca și felul de viață sobră a țăranului, cu tradițiile și comorile ei spirituale, care formează un puternic izvor generator de energii spirituale și păstrător al sănătății morale.

In acest scop vom supraveghea și îndruma îndeaproape activitatea tineretului orășenesc, obligat la munca de războiu, la sate — și în colaborare cu membrii corpului didactic se poate întocmi un program de lucru și activitate culturală care să însemne un ascendent cultural în viața satului. Nu vom uita să sfătuim pe părinții copiilor dela oraș să-i supravegheze îndeaproape și să le arătăm eroarea și consecințele acordării unei libertăți rău înțelese pentru tineret.

Ceea ce nu poate face preotul dela oraș, fiindu-i sustrași toți aceștia prin tot felul de distracții și preocupări în afară de biserică, poate împlini, cu mai mulți sorți de izbândă, preotul dela sate, deoarece în viața satului Biserica este socotită dintru început ca îndrumătoare, neajunsă de alte instituții. Glasul ei e ascultat și respectat mai mult decât la oraș.

Sunt și o seamă de orășeni împrăștiați prin sate care au păstrat cu biserica o legătură permanentă, luând parte zilnic la servicii. Aceștia, deobiceiu s'au privat de alte distracții și la oraș, înțelegându-și rostul în lumina unor îndatoriri mai înalte. Ieșiți din rostul lor ei simt un gol imens în suflet, prin despărțirea de cămin. Singură Biserica le poate da mângâ-

iere şi întărire în depresiunea sufletească în care se află.

De aceştia să nu te miri, fratele meu, că îţi vor cere să le laşi zilnic biserica deschisă, sau că vor aştepta să te vadă la slujbă în fiecare dimineaţă, ori seara la serviciul Acatistului, cum erau obişnuiţi la oraş.

Ei n'au de unde să ştie şi le vine greu să înţeleagă alte treburi ale preotului dela ţară. Incearcă să împlineşti şi să mulţumeşti setea lor religioasă. Foloseşte-i pe ei în lucrarea de apropiere de Dumnezeu a celorlalţi orăşeni. De ai şti cu câtă bucurie mi-a mărturisit una din credincioase, că a putut să smulgă pe alţi orăşeni dela pierderea inutilă a vremii în nefastul joc al cărţilor şi să-i ducă la biserică Vinerea seara la Acatistul, pe care îl faci în biserică.

Apropiindu-i de biserică şi de dumnezeeştile ei slujbe ai prilejul să le interpretezi într'o lumină mai înaltă întreagă desfăşurarea istoriei, să le arăţi că marile dureri prin care trece omenirea îşi au începutul şi explicaţia cea mai adâncă în abaterea dela legile morale, în uitarea de principiile veşnice ale evangheliei Mântuitorului. Ii faci prin aceasta să treacă dela explicarea de suprafaţă a evenimentelor şi trezeşti simţul răspunderii ca şi îndemnul de îndreptare personală a fiecăruia. Căci dela recunoaşterea păcatului şi dela dorinţa de îndreptare prin har poate numai porni restaurarea lumii. Aci îţi fac o mărturisire.

Am rămas adânc impresionat de cererea pe care mi-au făcut-o credincioşii ce au rămas la Sf. Liturghie în timpul unei alarme. Ei mi-au cerut, ca de aici înainte să-i mărturisesc înainte de Sf. Liturghie şi să i împărtăşesc la sfârşitul ei. Mă gândesc că din cei plecaţi dela oraş sunt mulţi cari nu s'au mărturisit şi cuminecat de ani de zile. E momentul acum potrivit să facem totul cât putem şi să le arărăm «*cât de bun este Domnul*».

Dar grija cea mai mare şi atenţia cea mai plină de dragostea Mântuitorului trebue să o arătăm faţă de acei credincioşi, nou veniţi în parohie, cărora nemiloasele atacuri cu bombe le-au distrus tot ce au avut. In majoritatea lor aceştia sunt muncitori, cari printr'o muncă aspră şi o strânsă chiverniseală au ajuns să-şi facă o casă. Acum ei s'au văzut dintr'odată lipsiţi de tot ce au strâns prin trudă de ani de zile. Nimeni nu le poate fi acestora mai de folos, cu fapta şi cu cuvântul, decât preotul. Nimeni nu le poate întări viaţa, mângâindu-i în suferinţă şi ajutându-i în lipsuri ca slujitorul altarului.

Pentru ei se cade să angajăm în lucru toată puterea şi dragostea noastră de «Părinţi» şi să mobilizăm pe toţi credincioşii într'o lucrare sistematică şi continuă — până la limpezirea zărilor şi ivirea unor condiţii de trai liniştit.

Epitropia parohială poate fi pusă la o lucrare ca aceea pe care o avea Iosif în Egipt sau pe care o făcea sf. Vasile cu o mână de creştini în vremea sa. Vine vremea recoltelor şi Biserica nu poate rămânea străină de lipsurile de hrană ale sinistraţilor. Se poate ca ei să rămână şi pentru iarnă în parohia de refugiu. Pentru această ipoteză trebuesc luate măsurile de pe acum. Cheia succesului, în această măreaţă operă de ajutorare a sinistraţilor, mi se pare că stă în pilda pe care o dă preotul. Nimeni nu împărtăşeşte durerea sinistraţilor şi nu-i ajută, dacă nu ne vede pe noi întâi făcându-o. Când în fiecare casă este câte un refugiat sau sinistrat, casa preotului nu poate fi lipsită, prin nici un calcul, de o asemenea găzduire. Ospitalitatea proverbială a preoţilor de altădată nu poate fi astăzi estompată. Preoţimea la noi a mers totdeauna în fruntea poporului. In suferinţe, năcazuri, primejdii, lupte şi izbânzi, ea n'a cunoscut alt drum decât drumul întregului neam. Cuvântul poetului redeşteptării: «*Preoţi cu crucea 'n frunte*», trebue să fie şi azi un imperativ pentru noi. Crucea pe care o poartă atâţia din fiii neamului nostru e şi a noastră, a preoţilor, şi trebue s'o purtăm în fruntea tuturor. La privirea şi mărturisirea unui noian atât de mare de dureri trebue să se schimbe până în adâncuri fiinţa noastră şi să simţim până la transfigurare că suntem înainte de toate în slujba lui Dumnezeu şi a neamului. Aşa numai vom putea duce numele bun al atâtor figuri de preoţi jertfelnici, aşa vom putea aşeza Biserica stâlp luminos în aşezarea de mâne a Neamului nostru.

Dar între cei aflaţi în grija fraţiei tale se află şi oameni cu dare de mână. Nici pe aceştia să nu-i uiţi. Ei trec acum printr'o mare criză. Au plecat să-şi salveze viaţa şi şi-au lăsat avutul în grija lui Dumnezeu. Incep şi ei să înţeleagă că omul nu e stăpân absolut al averii. Descue prin cuvânt şi atitudine lăcatele comorilor lor pământeşti şi îndeamnă-i să sară în ajutorul celor lipsiţi. Stabileşte cu ei legături sufleteşti. Odată mi-ai spus că de mult te trudeşti să renovezi biserica, că ai unele lipsuri la Casa Domnului şi nu ştii cum să le împlineşti, fiindcă parohienii sunt săraci. Aruncă plasa cuvântului în rândurile nouilor credincioşi şi spune ce aşteaptă Dumnezeu dela cei avuţi. Şi vei avea rod. Pe unii dintre ei încercările i-au adus la întâlnire cu Dumnezeu şi sunt hotărâţi să facă ceea ce a făcut Zaheu, drept mulţumire că i-a păzit Dumnezeu în vremea primejdiei. Intre gândul şi fapta lor mai stă o pătură, care se poate îngroşa dacă nu lovim la timp, şi să deschidem izvorul milei.

Iată, iubite frate, câteva gânduri ce am voit să ţi le spun la schimbarea care a survenit în ogorul nostru sufletesc. M'aş bucura dacă le-ai primi cu dragostea cu care au fost scrise şi dacă, pe urma lor, ai face primul pas, întocmind un tablou al parohienilor veniţi dela oraş, pe care să-l trimiţi păstorilor lor dinainte. Poate şi ei ar putea da un sprijin în îndeplinirea nouilor îndatoriri duhovniceşti şi pastorale. Mai de vreme sau mai târziu, când va voi Dumnezeu, orăşenii se vor întoarce la vetrele lor şi atunci ce mare va fi bucuria în cer şi pe pământul Patriei încercate, dacă din acest exod al lor la sat a rezultat un spor moral, o apropiere de Dumnezeu şi o înfrăţire nesdruncinată între toţi fiii Neamului.

Atunci bucuria va fi a tuturor deopotrivă şi binecuvântarea ceriului cu noi.

Părintele VASILE

Sesiunea de vară a Sfântului Sinod permanent şi-a ţinut şi încheiat lucrările la sf. Mânăstire Cernica, sub preşedinţia I. P. S. Sale Patriarhului *Nicodem*. Problema ce s'a impus în deosebi atenţiunii sinodului a fost cea privitoare la Păscălie, care a trecut în studiul unei comisiuni. La acest prilej I. P. S. Patriarh Nicodem a oferit membrilor participanţi câte un exemplar din volumul prim al „Istoriei Biblice", traduse de Inaltul Chiriarh în opera celebră a profesorului Poluhnin, un mare erudit al ortodoxiei.

Conferinţă
preoţească misionară la Valea-Lungă

In programul de activitate misionară, stabilit pentru vara acestui an, tânărul protopopiat al *Blajului* a ţinut cea dintâi conferinţă misionară în zilele de 20 şi 21 Mai, la Valea-Lungă, — după cum urmează:

Programul a început Sâmbătă, 26 Mai, ora 6 p. m., prin oficierea Vecerniei şi Pavecerniţei, după care preotul *Ioanid Mărişescu* a rostit o pătrunzătoare meditaţie, cu subiectul: Viaţa Sfinţilor ca mijloc de susţinere şi întărire a credinţei, — exemplificare: sf. spovedanie, la care au venit la urmă credincioşii în număr mare.

A doua zi, Duminecă şi sărbătoarea Sf. Constantin şi Elena, slujbele au început la ora 8 dimineaţa. S'au oficiat Utrenia şi Liturghia, într'un impunător sobor de preoţi, condus de Păr. *Zosim Oancea*, administrator protopopesc.

Frumuseţa slujbelor a fost completată de corul bisericii din Blaj, sub conducerea dlui subinspector şcolar Aurel Raţiu.

Un moment înălţător a fost împărtăşirea credincioşilor din loc, ca şi din satele vecine, spovediţi cu o seară înainte, sau chiar în dimineaţa zilei.

La Liturghie a predicat Păr. Zosim Oancea, în legătură cu evanghelia zilei, despre suferinţă, plecând dela cuvintele: „Invăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui de s'a născut orb?" [Ioan 10, 2]. De ce este atâta suferinţă în lume? — s'a întrebat omenirea de totdeauna. Păgânii credeau că este o pedeapsă a zeilor, sau că este dată de un Dumnezeu al răului. Iudeii V. T. credeau că e plata păcatului. Dar se loveau de realitate, care desminţea această credinţă, întrucât le punea înainte atâţia drepţi cărora le mergea rău şi atâţia păcătoşi, cărora le mergea bine. Cazul dreptului Iov: Cea mai înaltă concepţie la care s'au putut ridica cei vechi a fost cea din cartea Iov, că suferinţa este şi o încercare a credinţei. Mântuitorul a arătat credinţa ca cea mai înaltă cale de curăţire şi mântuire. Suferinţa noastră este o făclie pe drumul de veşnicie al neamului nostru, bine ştiind că: „Pe cine iubeşte Dumnezeu, îl ceartă".

După Sf. Liturghie a urmat conferinţa intimă a preoţimii. S'a ales secretar de şedinţă Pr. Gr. Filimon, iar oa-

---

FOIŞOARA

Misionarismul laic în lupta antisectară

Introducere: Importanţa şi actualitatea problemei

(1) de Preot Dr. CORNELIU SÂRBU

Una din problemele bisericeşti de importanţă vitală şi mai ales de acută actualitate este, fără îndoială, problema misionarismului laic în general şi aceea a misionarismului laic în lupta antisectară, în special. Importanţa vitală a acestei probleme o determină însuşirea misionarismul laic de *factor fundamental al dinamismului activ al organismului Bisericii*, întrucât o Biserică viguros dinamică şi o desvoltare — intensivă şi extensivă — deplină a organismului aşezământului de mântuire, nu se poate concepe şi realiza fără angajarea şi mobilizarea în luptă a tuturor elementelor sale constitutive. Ca să fie vie şi dinamică, Biserica — trupul mistic al Domnului — trebue să acorde slobozenie, activare şi înviorare tuturor mădularelor ce o compun, tuturor forţelor vii aşezate în elementele ei constitutive. De aceea orice acţiune de regenerare şi înviorare în sânul organismului Bisericii, nu se poate întreprinde şi înfăptui decât prin recunoaşterea situaţiei reale a tuturor elementelor componente ale trupului mistic al Domnului, Biserica. Iar acuta actualitate a misionarismului laic rezultă, în mod tot atât de limpede, din situaţia cu totul specială, prin care trece Biserica creştină în general şi Biserica noastră ortodoxă română, în special. Căci reîncreştinarea multora din fiii rătăciţi ai neamului, promovarea creştinismului primar şi autentic românesc şi cu aceasta menţinerea Bisericii străbune pe linia tradiţională de „maică a neamului" (Eminescu) călăuzitoare şi ocrotitoare a acestuia mai ales în aceste vremuri grele şi de adânci prefaceri, nu se poate concepe şi realiza fără activarea amplă şi intensă a misionarismului laic.

In perspectiva mai sus schiţată, se evidenţiază şi reliefează pregnant însemnătatea şi actualitatea misionarismului laic în lupta antisectară. Orice mijloace şi metode ar folosi în acest scop, Biserica nu poate lua cuvenita atitudine faţă de realitatea fenomenului sectar, decât printr'o acţiune *defensivă* (=apărarea existenţei, fiinţei şi patrimoniului său în faţa ameninţărilor sectare) şi una *ofensivă* (=combaterea şi stârpirea molimei sectare). Ori, *atât acţiunea defensivă cât şi cea ofensivă implică în sine în mod necondiţionat o Biserică vie, viguroasă şi dinamică.* Ca un element care regenerează şi înviorează vitalitatea organismului Bisericii, misionarismul laic nu se limitează la a oferi vigoarea rezistenţei şi apărării în faţa ameninţării sectare, *ci mai ales este elementul sau condiţia care oferă acestuia vigoarea şi avântul combativ.* Dacă trupul tainic al Domnului — Biserica — nu se poate apăra decât prin vigoarea ce i-o acordă punerea în acţiune a tuturor mădularelor componente, atunci dinamismul ofensiv i-l mijloceşte numai angajarea în luptă a tuturor forţelor vii ce rezidă în elementele sale constitutive, după cum trupul omului e mai puternic în lupta cu duşmanii săi, atunci când toate membrele sale sunt în vigoare şi acţiune.

Cât priveşte acuta actualitate a misionarismului laic în lupta antisectară, despre aceasta este aproape de prisos să mai vorbim. Pe aceasta i-o defineşte necesitatea imperioasă a readucerii la sânul Bisericii mame a sectelor desfiinţate legal, precum şi faptul că punerea în acţiune a misionarismului laic în acest domeniu este unul din mijloacele cele mai potrivite şi mai eficace de combatere şi stârpire a sectarismului. In Cartea sfântă se spune că toate lucrurile au timpul lor potrivit şi favorabil: „Toate au timpul lor şi pentru tot lucrul sub cer este timp" (Ecclesiastul 3, 1); ori, nimeni nu poate tăgădui adevărul că odată cu istorica şi minunat inspirata măsură de desfiinţare legală a sectelor, *a sosit vremea readucerii lor la trunchiul sănătos al Bisericii, pentruca desfiinţarea legală să devină una de fapt.* Insă la vremea potrivită unei atari acţiuni, se adaugă mai presus de toate *datoria Bisericii de a întreprinde şi duce la bun sfârşit o atare acţiune, inventând metodele şi mijloacele cele mai adecvate şi eficace întru realizarea acestui scop.*

Această de tot sumară schiţare a însemnătăţii şi actualităţii problemei ce ne preocupă, reliefează chestiunea misionarismului laic în lupta antisectară ca pe o *problemă ce depăşeşte — prin laturea ei concretă şi practică — domeniul strict teologic şi bisericesc, dobândind o importanţă naţională de primul rang.* Căci sectele constituind nu numai un pericol bisericesc ci şi unul politic-naţional, *desfiinţarea lor faptică — în cadrul cărei acţiuni misionarismul laic este un element inerent şi eficace — este nu numai o necesitate şi un imperativ bisericesc, ci şi o necesitate şi un imperativ de ordin politic-naţional,* bineştiind că neamul nostru poate ieşi victorios din actuala crâncenă încleştare şi-şi poate dăltui mai departe destinul hărăzit de Pronia cerească, numai printr'o îngemănare neîntreruptă a unei Biserici strămoşeşti tari şi viguroase cu a unui Stat românesc puternic şi dinamic, cari nu se pot concepe şi realiza integral fără stârpirea sectarismului.

Iată, tot atâtea motive care legitimează — credem — prea deajuns, publicarea acestui modest capitol de strategie misionară sau de metodologie a luptei antisectare, plasat în cadrul teologic recerut de natura problemei respective.

(Va urma).

Nu lăsa otrava svonului duşman să-ţi pătrundă în casă!

meni de încredere: Pr. Marian Breazu şi Ioan Turcu. Conferinţa a durat o oră şi a avut la ordinea de zi următoarele:

1. Păr. Zosim Oancea a comunicat îndrumările date de I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae, în conferinţa protopopilor, întrunită la Sibiu, în ziua de 24. IV. 1944, stăruind mai ales asupra caracterului misionar pe care trebue să-l aibă activitatea preotului, în aceste momente grele, prin intensificarea lucrării în Asociaţiile misionare şi prin apropierea de toate durerile poporului.

2. Păr. Zosim Oancea a vorbit despre activitatea misionară a preotului, de a fi preocupat în toată vremea de propăşirea păstoriţilor săi, de a-i face creştini conştienţi, după cuvântul Sf. Apostol Pavel că: „Nu mai sunt eu care trăiesc, ci Hristos este care trăieşte în mine". Şi pentru ca folosul să fie cât mai simţit, vor face şi în viitor propagandă, să se intrunească la aceste conferinţe câţi mai mulţi credincioşi din satele învecinate, iar mergând acasă fiecare se va îngriji să cultive seminţele aruncate cu acest binecuvântat prilej.

3. Preoţimea a prezentat verbal raport despre aplicarea hotărârilor luate în Conferinţa de primăvară, cu privire la slujbele de peste săptămână. Se constată un progres în această privinţă, fiecare reuşind să facă, fie acatist, fie chiar Sf. Liturghie. Se îndeamnă preoţimea a face şi mai mult în această privinţă, dată fiind setea duhovnicească a credincioşilor.

După masă programul a început la ora 2, cu Sf. Maslu pentru pace şi ectenii pentru răniţii din spitale şi soldaţii de pe front. La sfârşitul maslului a predicat Păr. *Marian Breazu* despre dragostea creştină, purcezând dela cuvintele: „Rămâneţi întru dragostea Mea".

Corul bisericii din Blaj a executat un reuşit program de cântece religioase, după care conferinţa s'a încheiat, cu scurte cuvinte de mulţumire rostite de către: P. C. Sa Păr. Zosim Oancea şi C. Sa Păr. Ioan Mihai, în numele C. Sale şi al parohienilor din Valea-Lungă, cărora li-a fost dat să trăiască, vreme de două zile, clipe de întărire în credinţa strămoşească. — *Participant.*

Vrei tu, român adevărat, să te faci unealta duşmanului, ascultându-i şoaptele?

I. P. Sfinţite Sătpâne

Evacuaţii din Bucovina, Moldova, şi Basarabia cuprinşi de jale şi întristare, aflători în oraşul Blaj, au aflat în Scrisoarea pastorală şi în dispoziţiunile de ajutorare ale Inalt Prea Sfinţiei Sale **Nicolae,** *Arhiepiscopul şi Mitropolitul Ardealului mângâiere şi nădejde de timpuri mai bune.*

In deosebi ne-a îmbărbătat pilda vie şi predicile neîntrecute ale clerului ort. rom. din Blaj, care ne-a îndrumat spre ruga către Dumnezeu şi îndeplinirea datorinţelor creştineşti. Sfinţiile Lor n'au pregetat a reprezenta cauza noastră înaintea autorităţilor edilitare, ocrotindu-se în contra tuturor tendinţelor subversive, ori din care parte ar fi venit.

Exprimăm cele mai sincere mulţumiri

Blaj, în 10 Iunie 1944.

In supunere fiiască:

V. Disescu, propr. mare Basarabia m. p. Fl. Bârseşteanu, direct. lic. Artur Gorovei, membru Acad. Rom. m. p. Eleonora Vacareanu, preoteasă m. p. El. Cojoacă, funcţ. m. p. C. Păcurariu, m. p. prof. I. Bucoveni, prof. de rel. Elena Vasiliu, funcţ. m. p. Vasilie şi Ana Nicolau, funcţ. m. p. Victor Savin, prof. m. p. şi sute de alte iscăliturî

Pentru gazetăria românească

— Nou aşezământ al presei —

Spre a da «*profesiunii de ziarist un nou rang social şi corpului profesional al ziariştilor o autoritate şi o funcţiune naţională legal recunoscută*", dl prof. *Mihai A. Antonescu*, în calitate de ministru al Propagandei naţionale, a elaborat următoarele patru decrete-legi:

1. Decret-lege pentru *exercitarea* profesiunii de ziarist şi înfiinţarea *Colegiului* ziariştilor din România;

2. Decret-lege pentru fixarea *salariilor* minimale ale ziariştilor profesionişti;

3. Decret-lege pentru înfiinţarea *Casei de pensiuni* şi reorganizarea regimului pensiilor pentru ziarişti;

4. Decret-lege privitor la *accelerarea* judecării infracţiunilor de presă.

Toate aceste măsuri sânt menite să consolideze gazetăria românească, organizând corpul ziariştilor pe temeiuri impuse de porunca vremii.

Moartea eroică a Maiorului Tertulian din Vânătorii de Munte

Pe frontul din Moldova, îndeosebit în sectorul dela Nord de Iaşi, trupele noastre într'o desăvârşită colaborare cu trupele germane se acoper mereu de glorie.

In strălucitele operaţiuni ofensive pentru curăţirea spaţiului din jurul Iaşilor, trupele române-germane de ifanterie şi tancuri, sprijinite excelent de aviaţia de bombardament şi de asalt, au atacat şi au străpuns un puternic sistem întărit sovietic. Asalturile şi contratacurile disperate ale sovietelor au fost respinse, iar unele pătrunderi locale au fost repede exterminate.

Din aceste operaţiuni se desprinde numele maicrului *Langa Tertulian*, commandantului unui brav batalion de vânători de munte.

Aceeşi vânători de munte, pe care i-am întâlnit căţărându-se în urmărirea duşmanilor pe culmile munţilor păpăstioşi ai Crimeei şi Caucazului, nu-şi găsesc astăzi pic de odihnă până ce nu vor doborâ pe infiltraţii pe pământurile voevodale.

In fruntea batalionului său, maiorul Langa Tertulian a săvârşit fapte de eroism demn de de legendă. Zi şi noapte alături de ostaşii săi dragi, luptând cot la cot cu ei, roadele eferturilor sale n'au întârziat să se întrevadă: duşmanul a fost infrânt şi forţat să se retragă, lăsând pe câmpul de bătae mii de morţi şi un mare material de război.

Cu conştiinţa datoriei împlinite maiorul LangaTertulian a căzut în cele din urmă răpus de gloanţele duşmane.

O moarte de erou, căreia comunicatele de război româno-germane i-au adus elogii pe drept meritate.

Numele său a făcut ocolul lumii, arătând tuturora fapte de eroism românesc.

Inutilitatea războiului aerian, — cum se arată în reportajul primit dela M. St. Major, secţia propagandei, — o constată însuşi un mareşal *american* al aerului, Harris, care scrie într'o revistă engleză următoarele: „Strategia noastră aeriană s'a dovedit a fi o lovitură în gol, neputându-se ajunge la o slăbire a potenţialului de război al Germaniei şi aliaţilor ei". Cu toate acestea anglo-americanii vor continua teroarea lor aeriană pentru a suplini neputinţa răzbirii mai adânc pe continentul european. Noi vom rămânea însă ca şi până acuma la postul nostru. Aici ne ştim d veacuri, la poarta de Răsărit a Europei, apărători ai civilizaţiei şi culturii, ai altarelor şi vetrelor noastre sfinţite cu sângele atâtor strămoşi. Şi Dumnezeu, care totdeauna ne-a binecuvântat strădaniile, ne va încununa şi de astădată cu izbânda la care lupta noastră ne dă dreptul, — fiind dusă numai şi numai în numele dreptăţii.

Bibliografie

Cartea de curând apărută, **Materia şi Viaţa**, publicată de Institutul regal de cercetări ştiinţifice român, de sub conducerea d-lui prof. V. Vâlcovici, cuprinde *nouă* referate ştiinţifice grupate în jurul subiectului: *evoluţia materiei terestre în legătură cu fenomenul vital*, — având următorul cuprins, expus de dl V. Vâlconici în prefaţă:

„Am început cu naşterea materiei terestre, aşa dar cu capitolul cercetărilor şi rezultatelor *cosmogonice* (referent V. Vâlcovici); am trecut apoi la faza geologică a materiei, şi anume, întâi la capitolul geofizicei şi geochimiei (ref. St. Ghika-Budeşti), apoi la *diferenţirea* constituţională pe verticală a scoarţei (ref. I. Atanasiu), şi în urmă la *erele* geologice în legătură cu structura scoarţei pământeşti (ref. G. Macovei).

„După această parte, având oarecum caracter de pregătire sau de introducere, intrăm în inima subiectului cu *patru* referate: unul despre substanţa vie (ref. Fr. Rainer), altul despre circuitul materiei comandat de viaţă (ref. E. Angelescu), altul despre evoluţia fiinţelor organizate (ref. R. Codreanu), şi altul despre baza genetică a evoluţiei fiinţelor [ref. Tr. Săvulescu]. Ca încheere am pus la firele seriei, capitolul privind repartiţia vieţii pe pământ", (ref. C. Motaş) [pag. 6].

Dacă aceste referate, după observaţia d-lui prof. I. Petrovici, în cuvântarea lor de inaugurare — „aparţin deopotrivă ştiinţei şi filosofiei" ele aparţin nu mai puţin *teologiei*, întrucât tema lor este şi o temă de apologetică creştină, în jurul căreia cugetul uman a gravitat totdeauna, şi către care cercetările experimentale ale ştiinţii secolului nostru s'au îndreptat mai din adins.

Referindu-ne la conţinutul lucrării, desprindem din referatul d-lui prof. V. Vâlcovici, constatări ca acestea:

Pământul, planeta pe care omul este obligat să vieţuiască, rămâne încă un necunoscut, cu toate sforţările noastre de

Predică pentru timpul de acum

Iubiţi credincioşi,

Ne-am adunat azi, cu voia lui Dumnezeu aici în sf. biserică, pentru ca să ne rugăm lui Dumnezeu. Şi fiecare, am căutat o clipă de reculegere, de alinare, de pace, pentru sufletele noastre aşa de mult şi de adânc tulburate.

Mărturisim însă cu toţii că deşi încercarea noastră nu a fost cu totul zadarnică, totuşi nu am reuşit să coborâm în sufletele noastre aceea pace desăvârşită, care transformă pe om şi-l face să se ridice deasupra tuturor grijilor şi preocupărilor, care îi întunecă viaţa. Involburarea aceasta năprazuică a lumii nu cruţă pe nici unul din noi şi nu îngăduie nici unuia fericirea, măcar a unei singure clipe de pace adevărată, lipsită de fiorul neliniştei şi a primejdiei.

Şi nu e mirare că inimile noastre sunt aşa de mult tulburate. Căci oare cum ar putea fi cineva nepăsător şi liniştit, când pământul se cutremură de bubuitul tunurilor de multe feluri? Când intreg văzduhul dela răsărit la apus este străbătut de purtătorii morţii? Când cerul se întunecă de fumul oraşelor şi satelor aprinse?

Cum s'ar putea simţi cineva liniştit când chiar în timpul acesta, în care ne găsim la rugăciune, nu mai departe de cât pe pământul din răsărit al Ţării noastre, poate zeci şi sute de tineri, copii, fraţi, prieteni de ai noştri îşi dau sufletul în chinuri, fulgeraţi de gloanţele şi schijele armelor duşmane.

Nimeni nu se poate socoti lipsit de griji şi în afară de orice năcaz, căci dacă unii nu au a-şi plânge pierderea unei fiinţe dragi, sau nimicirea a tot ce au adunat în timp de o viaţă, sunt frământaţi de grija de a se pune la adăpost pe sine şi pe cele ale lor.

In faţa acestei stări de lucruri, în în faţa acestei privelişti înspăimântătoare, se naşte întrebarea, în fiecare din noi; pentru ce au trebuit toate acestea? Cine a dorit şi cine a dat naştere acestor frământări pline de groază, care au cuprins întreg pământul?

Răspunsul vine dela sine, — iubiţi credincioşi — însă plin de amărăciune, — căci trebue să constatăm că, pricina la toate acestea este — omul.

Această făptură aleasă, pe care Dumnezeu a înzestrat-o cu atâtea daruri, cu judecată, cu voie liberă, cu puterea de a deosebi binele de rău; a dorit, a născocit şi a pregătit acest cataclism universal.

Căci să ne gândim numai la omul timpurilor bune de dinaintea acestui război, la felul lui de a cugeta şi de a trăi, şi ne vom da seama îndată că el prin orbirea lui spirituală a deslănţuit grozăvia aceasta. Oare nu ajunsese omul, îmbătat de mândria descoperirilor sale de multe feluri, dar mai ales din domeniul tehnicei, să nu mai caute pe Dumnezeu şi voia Sa?

Oare nu ajunse omul să-şi închipuie că, dacă a ajuns să se ridice în văzduh, sau să se afunde în adâncul mărilor cu ajutorul maşinelor sale, el nu mai are lipsă de Hristos şi de învăţătura Sa plină de lumină şi de adevăr?

Oare nu ajunge omul să nu mai recunoască şi să nu mai admită nici o lege în afară de legea poftelor sale?

Ce putem să răspundem acestor întrebări, în afară de constatarea tristă că în adevăr toate acestea *omul* le-a înfăptuit.

Şi a mers şi mai departe. In întunecimea vieţii sale, în care nu-şi mai punea întrebarea dacă faptele sale sunt în armonie cu voia lui Dumnezeu, toată ştiinţa sa, toate descoperirile sale, în loc să le pună în slujba binelui şi a măririi lui Dumnezeu, le-a pus în slujba Mamonii, a distrugerli şi a nimicirii semenilor săi.

Şi iată urmarea firească a acestei înfricoşate rătăciri, este deslănţuirea acestei năpraznice furtuni care sgudue întreaga lume.

Nici nu se putea întâmpla altfel, căci după cum spunea sf. apostol Pavel neamurilor de odinioară: „Şi după cum nu s'au îngrijit să aibă pe Dumnezeu în cuget, i-a dat şi Dumnezeu în sama minţii lor celei rătăcite ca să facă ceea ce nu se cade". [Rom. I, 28]: trebue să spunem şi noi astăzi, în faţa rătăcirii lumii întregi şi să recunoaştem actualitatea hotărâtă a acestor cuvinte.

Acum însă, din mijlocul aceste grozăvii, ne întrebăm firesc: ce ne vom face? încotro să apucăm? în cine să ne punem nădejdea? Oare în om, în mintea lui şi în descoperirile lui?

Dar iată acestea toate s'au făcut unelte ale nimicirii cumplite care bântue lumea.

Iubiţi credincioşi, singura noastră nădejde este Domnul nostru Isus Hristos.

Şi mai mult decât ori când se cere dela noi să ne apropiem de Mântuitorul adevărat al lumii, şi să căutăm să-l primim în inimile noastre şi în viaţa noastră.

Această poruncă se aude din ce în ce mai stăruitoare şi mai puternică, — dar pare că lumea încă nu a ajuns nici acum să o înţeleagă pe deplin.

Viaţa noastră arată cu prisosinţă aceasta. Căci în ciuda acestor vremuri cumplite, n'au dispărut dintre noi păcatele de multe feluri, mânia, dorul de răsbunare şi invidia, şi iubirea de arginţi, care mână pe unii până la josnicia de a exploata sau chiar a jefui pe nenorociţii aflaţi în situaţii grele în urma distrugerilor războiului de acum.

Trebue să ne trezim şi să căutăm lumina vieţii noastre. Trebue să ne reîntorcem la Hristos, căci numai atât timp va fi lumină în lume, cât Domnul nostru Iisus Hristos va fi cu adevărat în lume şi în inimile noastre. Amin.

Preot Gh. Iacob—Răşinari.

a-l cunoaşte şi cu toată perfecţionarea evidentă a mijloacelor de cercetare ştiinţifică" (pag. 13).

Cu soarta sa se scapă ştiinţa Cosmogoniei. „Această ştiinţă, a cărei vârstră numără abia două veacuri de existenţă, are un caracter pronunţat ipotetic în lipsa unui material bojat de observaţie. — Cosmogonia rămâne pradă unui vag, în care pot prospera tot felul de reverii neştiinţifice".

„Se poate spune însă că teoriile curente cosmogonice nu aduc, în principiu, nimic nou peste ceea ce concepuseră Bifon, Kant şi Laplace acum aproape 200 de ani — şi trebue să spunem din capul locului, ca nici una din cele trei construcţiuni de Ductive nu poate rezista mijloacelor moderne de verificare" (pag. 15).

Dacă pământul este încă un necunoscut pentru ştiinţă, fenomenul vieţii ce-I animă, este încă şi mai necunoscut. „Autonomia vieţii rămâne inaccesibilă înţelegerii noastre", — spune savantul medic referent Fr. Rainer (pag. 104).

Pentru omul credinţii religioase, viaţa este un bun dat de Dumnezeu şi este un rod al dragostei Sale.

„Oamenii au căutat totdeauna să construiască cu imaginaţia mecanisme, care să ţină locul realului, dându-şi astfel iluzia că au reuşit să cunoască ceva din nemărginitul necunoscut. In faţa turburătorului mister al vieţii, care îi umple de nelinişte, oamenii iau aceeaş atitudine şi caută să reducă viaţa la procese *fizico-chimice*. Este sigur însă că mecanismele fizico-chimice imaginate pentru interpretarea fenomenelor ce se petrec subimperiul vieţii, sânt departe de a fi satisfăcătoare azi" (pag. 133, ref. E. Angelescu). Posibilitatea derivării vieţii din anorganic ştiinţa o exclude.

„Putem afirma cu certitudine că toate organismele celulare provim din celule preexistente. Astfel, indiferent de treapta de organizaţie, materia vie ia naştere numai din ea însaşi" (pag. 139, ref. Radu Codreanu).

Referatul d-lui prof. *Traian Săvulescu*, formează un erudit studiu de genetică — („ştiinţă nouă, care prin analiză şi experienţă a încercat şi în parte a reuşit să lămurească mecanismul eredităţii şi prin aceasta originea şi natura variabilităţii" pag. 171). Se tratează problema actuală a cromosomilor, cu diferitele ei laturi: mutaţiile de gene, schimbările suferite de cromosomi şi poliploidiile (allo-şi autopoliploidia) „...prin descoperirea allopoliploidiei experimentale avem la îndemână un instrumet prin care putem să turnăm materia vie în tipare uouă" — spune dl prof. T. Săvulescu.

Aceasta este oarecum ultima treaptă la care a ajuns ştiinţa în materie de viaţă. Viaţa este un râu viu, şi pentru omul credinţei creştine a izvorât şi se revarsă din bunătatea lui Dumnezeu. Omul, prin puterea minţii, a isbutit doar să asaneze şi diguiască prin unele locuri acest râu, iar prin altele, se străduieşte să-i mute cursul prin pământuri mai fertile. Aportul său, în raport cu imensitatea acestui râu, este mare, şi strădania lui îi este spre mândria lucrului bun.

Cetind aceste referate, pe lângă atâtea merite înalte ce le oferă, îl oferă, şi pe acela, că-ţi dă un impuls în plus, pentru certitudinea credinţii tale creştine.

Prof. Ioan Ionescu.
preot în M-ţii Apuseni, Blăjeni-Plaiu—Hunedoara

DE INDREPTAT. In articolul din Nr. 20: *„Entropia universului"*:
In loc de „antropologic", cit. *entropologic*:
In loc de „kilometru", cit. *„kilogram-metrul;*
In loc de „irezistibil", cit. *ireversibil.*

(37) 1—1

Publicaţiune

Parohia ortodoxă română din Săsăuş jud. Sibiu dă în antrepriză prin tratare de bună învoială lucrările de restaurarea bisericii pe ziua de 9 Iulie 1944 orele 14 la oficiul parohial respectiv unde se pot găsi şi consulta şi caietele de sarcini.

Săsăuşi la 22 Iunie 1944

Preot Cornel Stănuleţ

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Iulie 1944

1. In fiecare zi dimineaţa la ora 6½ Utrenie şi în continuare *Sfânta Liturghie*. In fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie *„Acatistul Maicii Domnului"*.
2. *In Dumineci şi Sărbători* dimineaţa la **ora 7 Utrenia, în continuare la ora 8 Sfânta Liturghie.** La liturghie cântă „Corul catedralei", sub conducerea profesorului Gheorghe Şoima.
3. *Duminecă în 2 Iulie 1944*, servesc: cons. Ieronim Grovu, Gheorghe Secaş şi prot. Mihail Neagu; diaconii: Ioan Circov şi Anatolie Scurtu. *Predică: cons. Gh. Secaş.* — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: *preotul Dr. Ioan Chioariu* dela parohia Sibiu-inferior.
4. *Duminecă în 9 Iulie 1944*, servesc: Prot. Mihail Neagu, cons. Dr. Spiridon Cândea şi prof. Dr. Teodor Bodogae; diaconii: Anatolie Scurtu şi prof. Dr. Grigorie T. Marcu. *Predică: prot. Mih. Neagu.* — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: *preotul Ioan Albu* dela parohia Sibiu-Iosefin.
5. *Duminecă în 16 Iulie 1944* servesc: Cons. stavr. Emilian Cioran, Aurel Nanu şi prot. Mih. Neagu; diaconii: cons. Alexandru Popa şi Anatolie Scurtu. *Prĕdică: cons. Aurĕl Nanu.* — La Oastea Dómnului prĕdică, după masă la ora 4: *preotul Nicolae Constantin* dela parohia Sibiu-Lazaret.
6. *Joi în 20 Iulie 1944, la Sf. Prooroc Ilie*, servesc: Prot. Mihail Neagu, preoţii Ştefan Morariu şi Ioan Nicoară; diaconii: Ioan Circóv şi Dr. Grigorie T. Marcu. *Predică: prot. Mih. Neagu.* — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: *prot. Mih. Neagu.*
7. *Duminecă în 23 Iulie 1944*, servesc: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobeţ, cons. Ieronim Grovu şi prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu şi cons. Alex. Popa şi Anatólie Scurtu. *Predică: I. P. C. Arhim. Teodor Scorobeţ.* — La Oastea Dómnului predică, după masă la ora 4: *preotul Dr. Corneliu Sârbu* dela parohia Sibiu-Treistejari.
9. *Duminecă în 30 Iulie 1944*, servesc: Prot. Mihail Neagu, preotul-duhóvnic Nicodim Belea şi prof. Dumitru Călugăr; diaconii: Anatolie Scurtu şi Simion Macarie. *Predică: prot. Mih. Neagu.* — La Oastea Domnului predică, după masă la ora 4: *duhovnicul Nicodim Belea.*

[36] 2—3

Concurs

Pentru întregirea póstului de cântăreţ bisericesc la parohia Cornăţel, protopopiatul Sibiu, se publică concurs cu termin de 15 zile dela prima apariţie în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.

2. Sesie cantorală 2 jugăre arător, primit dela reforma agrară.

3. Stola obişnuită în parohie.

Cântăreţul ales va sta în permanenţă la dispoziţia parohului, atât la serviciul divin, cât şi la adunările Oştii Domnului şi ale celorlalte sócietăţi religioase din parohie.

Cornăţăl,, 14 Mai 1944.

Consiliul parohial.

Preót M. Florea — preşedinte — **T. Benchea** — secretar

Mihu Miron — **Căliman Nicolae** — verificatori

Nu lăsa otrava svonului duşman să-ţi pătrundă în casă!

INFORMAŢIUNI

Implinindu-se trei ani dela intrarea României în război, Asociaţia română-germană a organizat, în 22 Iunie 1944, în sala Teatrului municipal din *Sibiu*, un reuşit festival comemorativ, care a fost tălmăcit, în frumoase cuvinte, rostite de un ofiţer german şi un ofiţer român, Cavaleri ai ordinului Crucea de fier şi Mihai Viteazul.

† Văd. Ioana Pr. A. Stanca, născ. Chirca, prezidentă de onoare a Reuniunii órtodóxe a Femeilor Române din Petroşani, decorată cu Meritul Cultural, a decedat în vârstă de 88 ani, după scurte şi grele suferinţe, în ziua de 16 Iunie 1944, fiind împărtăşită cu Sfintele Taine. Inmormântarea venerabilei matroane, deplânse de o numeroasă şi distinsă familie, s'a făcut în 18 Iunie 1944, din biserica ort. rom. „Sf. Nicolae" din Petróşani. In veci pomenirea ei!

Comemorarea unui mare gânditor. Asociaţia română-germană, secţia Sibiu, la comemorat, în 9 l. c, în sala prefecturii judeţului Sibiu, 200 de ani dela naşterea gânditorului german *Iohan Gottfried Herder*. Şedinţa a deschis-o dl prof. Ion Lupaş, preşedintele secţiei locale, în prezenţa dlor: vor Rantzau, prim consilier al legaţiei germane din Bucureşti, prof. E. Gamilscheg, director al Inst. german pentru ştiinţă în Bucureşti, mai mulţi profesori universitari din localitate ş. a. In vorbirea sa, la această serbare bicentenară, dl prof. Lupaş a arătat că nouă, românilor, ni-a fost de mare folos opera lui Herder în lupta de eliberare naţională din secolul precedent, în deosebi prin răsunetul ce l-a avut în scrisul lui Andrei Mureşanu, Kogălniceanu şi Eminescu. A cuvântat apoi dl prof. Krasser despre figura lui Herder ca poet, pedagog, filosof şi critic, care a întrupat, în mod exemplar, spiritul german şi european totodată.

Monetă nouă. Cu începere dela 10 Iunie 1944 s'au pus în circulaţie monetele de *500 lei* de argint. Noua monetă *va înlocui moneta de 200 de lei*, a cărei preschimbare o va hotărâ ministerul finanţelor, fixând modul şi terminul operaţiunii de preschimbare.

Concursuri. Fiind vacantă *Asistenţa de drept bisericesc şi Adimistraţie bisericească la Academia teologică din Caransebeş*, se publică concurs pentru ocuparea ei. Cererile de candidare se vor înainta Consiliului eparhial ort. rom. din *Caransebeş*, însoţite de următoarele documente: 1. Extras de naştere şi de botez. — 2. Diploma de licenţă şi doctorat în teologie dela o Facultate de teologie din ţară. 3. Lucrări tipărite. — 4. Eventuale certificate doveditoare a studiilor de specialitate.

— Fiind vacantă *catedra de Teologie practică la Academia teologică din Caransebeş*, se publică concurs pentru ocuparea ei. Cererile de candidare se vor înainta Consiliului eparhial ort. rom. din *Caransebeş*, însoţite de aceleaşi documente.

ŞTIRI LOCALE

In biserica catedrală din Sibiu:

Duminecă în 25 Iunie 1944, servesc: cons. stavr. Dr. Andrei Gâlea, prot. Mihail Neagu şi duhovnicul Nicodim Belea. diaconii: Ioan Circov şi Anatolie Scurtu. *Predică: prof. Dr. Gr. T. Marcu* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: *preotul Ioan Muntean.*

Joi în 29 Iunie 1944, la Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel, servesc: Prot. Mihail Neagu, preotul Şt. Morariu şi cons. Gh. Secaş; diaconii: A. Scurtu şi cons. Al. Popa. *Predică: prot. Mih. Neagu.* La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: *cons. Gh. Secaş.*

Copiii sunt tezarul cel mai de preţ al dvs. Invăţaţi-i din vreme ce trebue să facă în caz de alarmă aeriană. explicaţi-le primejdia bombelor neexplodate şi atrageti-le atenţia să nu ridice obiectele lăsate de avioanele duşmane.

Nr. 5833/1944 Şcol.

Concurs

pentru ocuparea şi suplinirea catedrelor şi orelor vacante la şcolile secundare confesionale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia şi Sibiu, pe anul şcol. 1944/1945.

I. Sunt vacante următoarele catedre.

A) *La şcolile secundare ortodoxe:*

a) La Liceul „A Şaguna" din Braşov:
1. Catedra de Religie Nr. 1.
2. „ „ L. Română Nr. 3.
3. „ „ L. „ Nr. 4.
4. „ „ L. Latină-Elină Nr. 6.
5. „ „ L. Franceză Nr. 7.
6. „ „ L. Italiană Nr. 10.
7. „ „ Mat.-Fiz.-Chimice Nr. 17.

b) La Liceul „A. Iancu" din Brad:
1. Catedra de L. Franceză Nr. 6.
2. „ „ L. Germană Nr. 7.
3. „ „ L. Italiană Nr. 8.
4. „ „ Geografie Nr. 10.
5. „ „ Matematică Nr. 12.
6. „ „ Matematică-fizică Nr. 13.
7. „ „ Desemn-Caligr. Nr. 16.
8. „ „ Muzică Nr. 17.
9. „ „ Medic şcol.-Igienă Nr. 19.

c) La Şcoala normală de băeţi „A. Şaguna" din Sibiu:
1. Catedra de L. Germană.
2. „ „ Ştiinţele Naturale.
3. „ „ Muzică.

d) La Şcoala normală de fete „A. Şaguna" din Sibiu:
1. Catedra de Istorie.
2. „ „ Matematică.
3. „ II „ Ştiinţe Pedagogice.
4. „ „ „ Agricole.

B. *La şcolile secundare gr.-catolice din Blaj:*

a) La şcolile secundare de fete:
1. Catedra de Religie ortodoxă.

II. Pentru suplinire sunt libere următoarele catedre:

A. *La şcolile secundare ortodoxe:*

a) La Şcoala normală de băeţi „A. Şaguna" din Sibiu:
1. Catedra de Religie.
2. „ „ Limba Română.
3. „ „ Geografie.

b) La Şcoala normală de fete „A. Şaguna" din Sibiu:
1. Catedra de Religie.

III. Ore libere pentru suplinire sunt:

A. *La şcolile ortodoxe:*

a) La Liceul „A. Iancu" din Brad:
1. Ore de Religie 4.
2. „ „ Limba Germană 4.
3. „ „ Fizică 3.
4. „ „ Fizică-Chimie 8.

b) La Şcoala normală de fete „A. Şaguna" din Sibiu:
1. Ore de cooperaţie şi contab. 5.

Cei care doresc să ocupe sau să suplinească la aceste şcoli catedre sau ore, vor înainta până la sfârşitul lunei Iunie a. c. Consiliului arhiepiscopesc ort. rom. din Sibiu, cereri însoţite de actele necesare pentru numiri, precum şi de propunerea Direcţiunii dela şcoala, la care cere numire.

Candidaţii să fie de confesiune ortodoxă.

Sunt preferaţi petiţionarii, care pe lângă studiile de specialitate au şi studii teologice.

Sibiu, din şedinţa secţiei culturale a Consiliului arhiepiscopesc, ţinută la 7 Iunie 1944.

Consiliul Arhiepiscopesc

OM DE SERVICIU
se primeşte
la
Libraria Arhidiecezană - Sibiu
CONDIŢIUNI:
nemobilizabil, cinstit şi de încredere

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane, Sibiu